

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев 18878/2022
16.08.2023. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Весне Субић, председника већа, Зорана Хацића и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиле АА из ..., Општина ..., коју заступа пуномоћник Мирослав Кривокућа, адвокат из ..., против тужених Републике Србије, коју заступа Државно правобранилаштво – Одељење у Краљеву и ЈП „Србијашуме“ Београд, ШГ „Голија“, Ивањица, кога заступа пуномоћник Душко Цветковић, ради утврђења права својине, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1311/22 од 31.05.2022. године, у седници већа одржаној 16.08.2023. године, донео је

ПРЕСУДУ

ПРЕИНАЧУЈЕ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1311/22 од 31.05.2022. године, тако што се, **ОДБИЈАЈУ**, као неосновнае жалбе тужених и **ПОТВРЂУЈЕ** пресуда Основног суда у Ивањици П 20/21 од 27.12.2021. године.

ОБАВЕЗУЈУ СЕ тужени да тужилци, на име накнаде трошкова ревизијског поступка, солидарно исплате износ од 18.000,00 динара, у року од 15 дана по пријему пресуде.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ивањици П 20/21 од 27.12.2021. године усвојен је тужбени захтев тужиле АА из ..., па је утврђено према туженима Републици Србији и ЈП „Србијашуме“ из Београда ШГ „Голија“ из Ивањице, да је тужилца власник кп.бр. ..., потес ..., шума б. класе, површине 5 ари 25м², што су тужени дужни признати и дозволити тужилци да се упише као власник наведене парцеле и обавезани су тужени, као солидарни дужници, да надокнаде тужилци трошкове поступка у износу од 99.900,00 динара, са законском затезном каматом по Закону о затезној камати почев од дана извршности пресуде па до дана исплате.

Пресудом Апелационог суда у Крагујевцу Гж 1311/22 од 31.05.2022. године преиначена је пресуда Основног суда у Ивањици П 20/21 од 27.12.2021. године тако што је одбијен, као неоснован тужбени захтев тужиле којим је тражила да се према туженима утврди да је тужилца власник кп.бр. ..., потес ..., по култури шума б. класе, површине 5 ари и 25м², што би тужени били дужни признати и дозволити тужилци да се упише као власник наведене парцеле и обавезана је тужилца да на име трошкова

парничног поступка исплати туженој Републици Србији износ од 45.000,00 динара и туженој ЈП „Србијашуме“ Београд – ШГ „Голија“ Ивањица, износ од 6.750,00 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужила је благовремено изјавила ревизију, из свих законских разлога из којих се ревизија може изјавити.

Врховни суд је испитао побијану пресуду, у смислу члана 408. ЗПП („Сл. гласник РС“ 72/11...10/23), па је оценио да је ревизија тужиле основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 1. тачка 12. Закона о парничном поступку на коју се у ревизији указује није прописана као ревизијски разлог, у смислу члана 407. став 1. тачка 2. и 3. ЗПП.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је 1985. године поднела захтев за размену земљишта друготуженом, а мотив за размену земљишта је била потреба за земљиштем које је уз пут и ближе граду и на коме би тужила могла да направи гаражу или викендицу. Одлуком ОУР Шумарство „Голија“ бр. 01-400 од 07.10.1985. године одобрена је размена земљишта између правног претходника друготуженог и тужиле, тако што је правни претходник друготуженог уступио тужили у трајну државину и коришћење део кп.бр. .. КО ... у површини од 5 ари, а тужила је правном претходнику друготуженог уступила кп.бр. .. и .., у укупној површини од 55,59 ари. Наведеном одлуком одређено је да трошкове преноса сноси тужила, што је она и учинила, као и да се наведена размена мора извршити у року од 1 године од дана доношења те одлуке, а да ће се о правилном извршењу те одлуке старати правни претходник друготуженог, који ће закључити писмени уговор о размени наведеног земљишта и исти оверити код надлежног суда, те ће се старати да се изврши промена по извршеној размени кроз КО код ОГУ Ивањица. Поводом ове размене на лице места су изашли чланови комисије правног претходника друготуженог, као и геометар, у чијем присуству је извршено издвајање и омеђавање, али писмени уговор о размени наведеног земљишта није закључен, па самим тим ни оверен код надлежног суда. Тужила део кп.бр. .. КО ... у површини од 5 ари односно кп.бр. .. потез „...“ по структури шума 6. класе, површине 5 ари 25м², насталу издвајањем и омеђавањем, држи и користи од 1986. године у чему је нико није спречавао, нити узнемиравао. Међутим, тужила је одустала од изградње гараже или викендице, али је са својом породицом вршила крчење описаног земљишта од сасушених стабала и користила дрва за огрев, док друготужени никада није користио део парцеле који је на име размене дао тужили.

У катастру непокретности наведена парцела је уписана као државна, са обимом удела 1/1, носилац права својине је Република Србија, а носилац права коришћења са обимом удела 1/1 је друготужени, док је на кп.бр. .., кп.бр. .. и кп.бр. .. као носилац права својине, који је по облику приватна, са обимом удела 1/1 уписана тужила.

Имајући у виду овако утврђено чињенично стање првостепени суд је применом одредби Закона о шумама, Закона о промету непокретности, Закона о основама својинско правних односа ближе наведених у образложењу пресуде, утврдио да је државина тужиле на кп.бр. .. КО ... савесна, јер тужила након извршене размене, омеђавања и издвајања спорног дела наведене парцеле и предаје те парцеле у

државину, није знала нити је могла знати да тај део парцеле није њен. Тужилња је у складу са одлуком од 07.10.1985. године уплатила Општинској геодетској управи Ивањица трошкове премеравања парцеле, на који начин је испунила своје обавезе како би размена одобрена наведеном одлуком од 07.10.1985. године била извршена у року од годину дана од доношења те одлуке, док правни претходник друготуженог није извршио своју обавезу из одлуке у вези старања да се закључи писмени уговор о размени и изврши промена из одлуке. Зато је првостепени суд усвојио тужбени захтев.

Другостепени суд је преиначио првостепену пресуду и тужбени захтев одбио као неоснован. Према датим разлозима, с обзиром да уговор о размени наведеног земљишта није закључен, па самим тим ни оверен код надлежног суда, првостепени суд је извео неправилан закључак да је државина тужилње на спорној парцели била савесна, јер је тужилњи од момента доношења одлуке правног претходника друготуженог од 07.10.1985. године било познато да ради реализације те одлуке мора да се закључи писмени уговор о размени земљишта и исти овери код надлежног суда, као и да такав уговор није сачињен јер је за спровођење одлуке правног претходника друготуженог било нужно и присуство саме тужилње или лица кога она овласти да је заступа. Пошто тужилња, знајући да уговор није закључен, није могла да буде у оправданом уверењу да је на спорној парцели стекла право својине, првостепена пресуда је преиначена и тужбени захтев одбијен.

Основано се у ревизији указује да другостепени суд није правилно применио материјално право када је одбио тужбени захтев.

Одлуком правног претходника друготуженог о размени земљишта тужилња је преузела обавезу да сноси трошкове преноса у циљу спровођења размене у року од годину дана од дана доношења те одлуке, а обавеза правног претходника друготуженог је била да се стара о извршењу промене размене кроз евиденцију Општинске геодетске управе Ивањица и закључењу писменог уговора о размени. Тужилња је своју обавезу извршила, на лицу места је извршено издвајање и омеђавање парцеле коју је тужилња добила разменом и предаја у државину, и то у току 1986. године, од када се тужилња несметано налази у државини спорне парцеле. Чињеница да правни претходник друготуженог није извршио своју обавезу и припремио уговор који би тужилња и друготужени потписали у циљу спровођења размене у евиденцији Општинске геодетске управе у Ивањици нема утицаја на савесност државине тужилње, с обзиром да она све време трајања државине, по редовном току ствари, није имала разлога да сумња да није стекла право које је фактички вршила, јер је нико у државини спорне парцеле од 1986. године није спречавао, нити узнемиравао. Савесност државине се претпоставља, а тужени, који у конкретном случају оспорава савесност тужилњине државине није ниједним доказом потврдио да тужилња за све време трајања државине није била савесна.

Због свега наведеног, побијана пресуда је преиначена и одлучено као у ставу првом изреке.

Тужилња је успела у ревизијском поступку, трошкове поступка је тражила и определила за састав ревизије у износу од 22.500,00 динара. Међутим, вредност предмета спора је опредељена на износ од 20.000,00 динара, па тужилњи припадају трошкови за састав ревизије у износу од 18.000,00 динара према Адвокатској тарифи

важећој у време пресуђења. Зато су тужени солидарно обавезани да тужиљи накнаде трошкове ревизијског поступка, као у ставу другом изреке пресуде.

Из наведених разлога, одлучено је као у изреци пресуде, на основу члана 16. став 1. и члана 165. Закона о парничном поступку.

**Председник већа - судија
Весна Субић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић